

MİNİK BEDEN

Gözlerimi yine cephe arkasında güzel annemin dizlerinde açtım. 'Savaş alanında nasıl uyuyabiliyorsun?' diyeceksiniz eminim fakat ben henüz sekiz yaşındayım. Aklım ermez benim öyle şeylere. Ağabeyim de cephede bizim için savaşan Mehmetçiklerin arasında olduğu için ben burada yalnız kaldım ve tek başıma sıkılıyorum fakat elimden bir şey gelmiyor ne yazık ki. Babam da cephanedeki Mehmetçiklere cephane taşımakla yükümlü. Annem ise beni bırakıp bir yere gidemediği için bulabildiği malzemelerle yemek yapmakla uğraşiyor.

Biraz daha silah seslerini dinledikten sonra yerimden kalktım ve cephaneliğin olduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Burası cepheye biraz daha uzak olduğu için silah sesleri daha az duyuluyordu. Kapıda iki tane Mehmetçikle karşılaştım ve her ikisinin de kim olduklarını biliyorum. Karamel rengindeki kıvrıkcık saçları, yapılı vücudu, ela gözleri, esmer bir teni ve uzun boyuyla sağ tarafımda duran asker kıyafetli kişi Yavuz ağabey; ona zıt olarak siyah dümdüz saçlara, duru bir göle benzeyen masmavi gözlere, bembeyaz bir tene ve yine yapılı, uzun bir boya sahip olan sol tarafımda duran asker kıyafetli kişi ise Emir ağabeyin ta kendisiydi. İkisini de çok severdim. Ağabeyimin arkadaşıydı ikisi de ve çok iyi anlaşırđık.

Bir süre daha onlarla sohbet ettikten sonra daha çok benim yaşlıtlarımın bulunduğu alana doğru ilerlemeye başladım. Hepsi dünyadan bağımsız gibi, sanki dışarıda savaş olmuyormuş, insanlar ölmüyormuş gibi, oyun oynuyorlardı. Bendeki de saçma bir yargı oldu, oyun oynamasalar gidip cephede mi savaşacaklar? Kendi kendime yine sinirlenmeyi başarmıştım. Ne suçları vardı ki onların? ellerinden, elimizden, bir şey gelir mi ki? Nedense ben onlarla oynamaya pek de meraklı değilim. Tek arzum bir an önce büyümek ve ağabeyimin yanında savaşa katılabilmek.

Annemin seslenmesiyle düşüncelerimden sıyrıldım ve koşarak yanına gittim. Elime bir testi bir de bardak vererek sıhhiye bölümüne götürmemi istedi. Testi biraz ağır olsa da sesimi çıkartmadım ne de olsa savaşa katılmak için zayıflık göstermemeliydim. Kimse beni zayıf birisi olarak görmemeli! Zor da olsa sıhhiye bölümüne geldikten sonra yaralı Mehmetçiklere ellerimle su içirmeye başladım. Konuşmaya dermanları yoktu fakat gözlerinden bana duydukları minnettarlığı okunuyordu. Gözlerindeki o minnettarlık, beni yemeğini büyük bir ceht ile

taşıyarak evine sapasağlam götüren ve bir şeyleri başarmanın verdiği gurura bürünen karıncanın gibi gururlandırdı. Bir yandan su içiriyor, bir yandan da sohbet edip acılarını bir nebze olsun dindirmeye çalışıyordum. Artık ne kadar mümkünse.

Yan tarafımda kâğıt hışırtısı duydum ve o yöne çevirdim başımı. Bir tane Mehmetçik mektup yazıyordu. Savaştan çıktığı üzerindeki kan lekeleri ve duruşundaki kamburluktan çok iyi anlaşılıyordu. Yanılmıyorsa yirmi iki yaşlarında olması gerekiyordu. Bir yandan mektup yazıyor bir yandan da ağlıyordu. Yaralanmış mıydı? Canı mı yanıyordu? Elimdeki bardağa testiden su doldurdum ve yanına doğru ilerlemeye başladım. Bir bardak su belki onu biraz daha sakinleştirebilirdi. Yanına vardığımda alelacele gözlerini sildi ve buruk bir gülümsemeyle bana bakmaya başladı. Aynı şekilde karşılık verdim ve elimdeki suyu dikkatlice içirdim. Teşekkür etti ve bana bakmaya başladı. Sanırım gitmem gereken nokta tam da burasıydı ancak benim gitmeye hiç de niyetim yoktu. Yanına oturdum ve yazdığı mektubu gördüğümü söyledim. Sevdığı kıza yazıyormuş fakat kızın kendisini sevdiğinden haberi bile yokmuş çünkü ona açılmaya cesaret edememiş. Sonra zaten yaşı geldiği için askere çağırılmış. Ailesinin yokluğu yetmiyormuş gibi bir de sevdiği için yüreği yanıyormuş. Bir an önce İstanbul'a gitmek ve sevdiğine açılmak istiyormuş. Ancak sabretmesi gerekiyormuş sonuçta görev her şeyden önce gelirmiş. Öyleymiş işte, ben ne yapıyordum burada. Mehmetçiklere su vermek için burada olduğumu söyledim ve düşüncelere daldım yine. Ah be 'İstanbul' sen değil misin bir boğaz uğruna iki koca yakayı ayıran? Kim bilir ne sevdaların ahı var üstünde kavuşmuyor iki yakan... Anlattıkları o kadar ağırdı ki benim minik kalbim dayanmakta zorluk çekiyordu. Bunları sekiz yaşındaki bir çocuğa anlatmak ne kadar doğrudu bilemem ama birileriyle konuşmak, içini dökmek istediği çok belliydi ve buraya ben değil bir başkası gelseydi eminim ona da hiç düşünmeden anlatırdı. Sessizce anlattıklarını dinlemeye devam ettim. Bana kalırsa mektubu göndermeye de cesaret edememişti. Aklıma George Polya'nın "Eğer bir problemi çözemiyorsanız onun resmini çizin." cümlesi geldi. Selim ağabeye eğer kelimeleri kullanmakta zorluk çekiyorsa çizerek anlatmasını söyledim. Fikrim hoşuna gitmiş olacak ki gülümsemesi daha da arttı ve çizmeye başladı. Selim ağabeyinin mutluluğu beni de çok sevindirmişti. Sessizce yanından kalktım ve diğer Mehmetçiklere su içirmeye devam ettim.

Mehmetçiklerin cesaretlerine hayrandım. Onlara her bakmamda gözlerimin içi sanki gökyüzündeki en parlak yıldızları gözlerime koymuşlar gibi pırlıl pırlıl oluyordu. Birden bir bağırsı duyduum ve içeri sedyeyle yaralı bir Mehmetçiği getirdiler. Ağabeyimi! Dumur oldum, elim ayağım tutmadı, ağzımdan tek kelime bile çıkmadı, çıkamadı. Bir çığlık daha duydu kulaklarım. Çok yüksek sesliydi ve kulaklarım çınlamaya başlamıştı. Tanımadığım beyaz önlüğü orta yaşı bir kadın bana doğru koştı ve yanıma eğilip beni sarsmaya başladı. O an anladım ki bağıran bendim. Korkudan ve gördüğüüm kanlardan olsa gerek midem bulanıyor, başım dönüyordu. Benimle hiç sıkılmadan sohbetler eden, bana kendimi korumam için dövüşmeyi öğreten, beni miniğim diye seven ağabeyimin güçlü bedeni şimdi neden hareketsizdi? Neden yine bana miniğim diye seslenmiyordu? Neden beni dizine oturtup sohbet etmiyordu? Söz vermişti bana sağ salim geleceği konusunda. Benim ağabeyim bana verdiği her sözü tutardı peki ya şimdi neden sözünü tutmuyordu? Ağlıyordum. Farkında değildim ama bağıra bağıra, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Gözlerimden yanaklarıma doğru bir yol izleyen gözyaşlarıım mütemadiyen akıyorlardı ve ben durduramıyordum. Zaten şu an umurumda da değildi. Ben, ben bir şey yapmalıydım. Evet evet anneme haber vermeliydim. Beni sarsan beyaz önlüklü kadının kollarından bir çırpıda kurtuldum.

Sihhiye bölümünden koşarak çıktım. Daha önce hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Annemin yanına gelince birden durdum. Ne diyecektim anneme? "Ağabeyim yaralanmış!" mı? Hayır hayır kadıncağızın yüreğine iner bunu yapamam. Annemin sorgulayıcı bakışlarını görmezden gelerek cephaneliğe doğru koşmaya başladım bu sefer. En iyisi babama haber vermektii o ne yapması gerektiğini bilir. Kapıya gelince Yavuz ve Emir ağabey bana ne oldu dercesine bakmaya başladılar. Onlara söylememin bir sakıncası yoktu. Olan biteni anlattım ikisine de hızlıca. Dehşete düştüler. Ancak görev icabı olsa gerek kapıyı bırakıp sihhiiyeye koşamıyorlardı. Onları orada bıraktım ve koşarak içeri girdim. Babam oradaydı yorgunluktan kamburlaşmış sırtı, tozlar ve kanlar içinde kalmış kıyafetleri, erken yaşıta ak ak olmuş saçlarıyla bana bakıyordu. Ağabeyimin durumunu ona da anlattım. Yüzünden ne hissettiğini anlayamıyordum fakat dünyası başına yıkılmış lafi bu yüzündeki duyguya en uygun laf gibiydi. Koşarak sihhiiyeye bölümüne gittik. Ağabeyim, benim merhameti bol ağabeyim, hala yatıyordu. Babam yanına koştı ve ağabeyimin elini tuttu. Ağabeyimin zor nefes

alıyor gibi bir hali vardı ve ben ona bir şey olmasından ölesiye korkuyordum. Bir yandan babam bir yandan ben ağlarken abim titremeye başladı birden. Kanım çekildi korkudan. Ne oluyordu? İki tane beyaz önlüklü kadın koşarak ağabeyimin yanına geldiler. Hemen kenara çekildim ayakaltında durmamak için. Bir kenara geçtim ve dua etmeye başladım. Hemşirelerden birisi ağabeyimin göğsüne iki elini üst üste koymuş hareketler yapıyordu ve bunu yaparken de her defasında bir, iki, üç diye sayıyordu. Lütfen ona bir şey olmasın lütfen! Ona bir şey olura düştüğümde beni kim kaldıracaktı? Kimse kaldırırmıydı? Ağabeyim hep düştüğümde kalkmayı da bilmem gerektiğini söylerdi bana. Peki ya o neden kalkmıyordu şimdi? O kalkmıyorsa ben de onun yanına uzanırdım.

Birden yerimden bir hışımla kalktım ve cephaneliğe doğru koşmaya başladım. Evet, silah alacak ve bende ağabeyim gibi savaşıacaktım. Ağabeyimin kanı yerde kalamazdı. Yavuz ve Emir ağabey sessizce bir noktaya odaklanmış gözlerinin beyazı kıpkırmızı olmuş bir şekilde duruyorlardı. Gizlice girdim cephaneliğe ve en hafif silah hangisiyse aldım elime ardından sessizce çıktım dışarı. Cepheye gidiyordum. Belki de son dakikalarımıydı bunlar. Peki ya ben ölürsem annem ne yapardı? Babam ne yapardı? Ağabeyimin acısı yetmez gibi bir de bana mı yanacaklardı? Biraz daha düşünürsem kararımdan vazgeçmekten korktum ve yürümeye devam ettim. Gözyaşlarım ise çeşme gibi hala akıyordu, belki korkudan belki üzüntümden. Silah sesleri gittikçe artamaya başlamıştı ancak ben kararlıydım. Tek kişiyi öldürsem bile Mehmetçik ağabeylerimin omuzlarındaki yükü bir nebze hafifletirim belki. Saçmalıyor muydum şu an acaba? Hayatımda hiç silah kullanmamıştım. Başarabilecek miydim? Evet başaracaktım! Herkes o kadar yoğundu ki önlerinden geçip giden minik bedeni fark edemiyorlardı. Silah gittikçe ağırlaşıyordu sanki. Biraz daha hızlandım ve cepheye vardım. Çok korkunç bir manzara vardı karşımda. Felaketti resmen. Her yer yaralı, ölü, savaşan asker doluydu. Etrafta keskin bir kan kokusu vardı ve resmen kan gölüydü burası. Silahı iki elimle iyice kavradım ve bir kayanın arkasına saklandım. Kaldırdım namlunun ucunu ve hedef almayı denedim. Biraz daha baktım ve emin olduktan sonra ateş ettim. Sertçe yere çakılmıştım. Birini vurabildiğimi de hiç sanmıyordum. Iskalamıştım. Pes etmeyerek zorlukla tekrar kalktım yerden ve yine hedef almayı denedim. Yine bastım tetiğe. Olmuştu! Vurmuştum düşmanı! Kolundan vurulmuştu ancak bu da benim için büyük bir şeydi. Yere ikinci defa düşmek canımı çok yakmıştı fakat umursamadım.

Düşmanı vurmanın cesaretiyle tekrar yerimden kalktım ve yine namlunun ucunu bir düşmana isabetlemeye çalıştım. Bastım tetiğe yine ve yeniden kendimi yerde buldum. Vurmuş muydum emin değildim. Karnımda büyük bir sızı hissettim. Yerimden kalkamıyordum. Gözlerim kayıyordu ve açık tutmakta oldukça zorlanıyordum. Elimi karnıma değdirdiğim an acıyla bağırdım. Ben vurulmuştum. Nefes almakta zorlanıyordum. Aldığım nefesler yetersiz kalıyordu. Ne pahasına olursa olsun benim merhameti bol abimin acı çekmesine sebebiyet veren düşmandan bir kişiyi vurmak benim için paha biçilemezdi. Gözlerimin parıldadığından emindim.

Artık hayalini kurduğum şey gerçekleşmişti. Şehit olur muydum ölürsem? Artık aldığım oksijen bir işe yaramıyordu. Minik bedenim daha fazla dayanamadı bu acıya ve gökyüzüne doğru kapattım, içlerine gökteki yıldızın pırıltısını sığdırdığım gözlerimi. (Minik savaşçı oracıkta hayata veda etmiştir arkasında bıraktığı enkazdan habersiz. Yapmıştı kendince bir şeyler, almıştı ağabeyinin intikamını. Bırakmamıştı ağabeyinin kanını yerde. Ağabeyi ise kalp masajı sırasında zaten kanatlanıp, dünyanın en güzel tebessümüyle gitmiştir. İki çocuğunun da ölmesine dayanamayan anne ise birkaç yıl sonra kahrından ölmüştür. Baba artık hayata boş gözlerle bakmaktadır. Geriye ailesinden kimsesi kalmamıştır ve elinden de hiçbir şey gelmemektedir. Geri kalan hayatını cephe arkasında Mehmetçiklere yardım ederek ruhsuz bir insan olarak geçirmiştir ve günün birinde düşmanın silahının hedefi olmuş, gözünden akan son inci tanesini yeryüzüne bırakıp toprak olmuştur.)

SON

MELİSA NAZ KURT

11/C 890